ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε' 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 8

ΨΗΦΙΣΜΑ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ γραμμάτων τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων πληροφορηθεῖσα ὅτι, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας αὐτοῦ, ἡ ἐπιτόπιος τῆς Παλαιστίνης Κυβέρνησις διώρισεν ἐπιτροπείαν, προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Sir Anton Bertram, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὅτι ἡ Ἐπιτροπεία αὕτη δι' ἐκθέσεως αὐτῆς προτείνει τὴν ἀλλοίωσιν ἢ μᾶλλον τὴν κατάργησιν τοῦ αἰωνοβίου καθεστῶτος τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἀγρύπνου φρουροῦ τῶν πανσέπτων Προσκυνημάτων Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας μακρούς, ὑπὸ βαρβάρους κατακτητὰς τῆς Παλαιστίνης καὶ διώκτας τοῦ Χριστιανισμοῦ, διέσωσεν αὐτὰ καὶ διεφύλαξε δι' ἀνεκδιηγήτων ἀγώνων, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἱδρύσαντος αὐτὰ καὶ διακοσμήσαντος καὶ συντηρήσαντος καὶ εἰς πᾶσαν ἀνάγκην αὐτῶν ἀφειδῶς συντρέξαντος,

Ἀποφασίζει,

Νὰ ἐκφρασθῇ ἡ συμπάθεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ διαβιβασθῇ ἁρμοδίως, μερίμνῃ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πρός τε τὴν Κεντρικὴν καὶ τὴν ἐπιτόπιον τῆς Παλαιστίνης Κυβέρνησιν ἡ θερμὴ εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως παραμείνῃ σεβαστὸν τὸ καθεστὼς τοῦ Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν Προσκυνημάτων, ὅπως ἡ Χριστιανικὴ καὶ φιλελευθέρα Κυβέρνησις τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Παλαιστίνης δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν, τηρήσῃ μὲν ἀναλλοίωτον τὸ καθεστὼς τοῦτο, ἐπαφιεμένη εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν φροντίδα τῆς ῥυθμίσεως τῶν τυχὸν ὑφισταμένων ἐσωτερικῶν ζητημάτων τῶν ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Παλαιστίνης, ἀποκρούσῃ δὲ πᾶσαν εἰσήγησιν ἀνατρεπτικὴν τοῦ καθεστῶτος, ζητοῦσαν νὰ παραστήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ τὰ Προσκυνήματα ὡς τοπικά, ἐκ παρεννοήσεως τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν, καὶ τῆς ὅλως ἐξαιρετικῆς σημασίας, ἣν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ κέκτηνται.

Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος διαβιβασθήτω καὶ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας μετὰ τῆς θερμῆς παρακλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς σεπτῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ζητήματος, τοῦ προκαλοῦντος ζωηρότατον διαφέρον συμπάσης μὲν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ δ' ὅμως τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ ιη' Φεβρουαρίου ἔτους σωτηρίου χιλιοστοῦ ἐνεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑβδόμου.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, Πρόεδρος
† Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος
† Ὁ Φωκίδος Ἀμβρόσιος
† Ὁ Κεφαλληνίας Δαμασκηνὸς
† Ὁ Λαρίσσης Ἀρσένιος
† Ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος
† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς
† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος
† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Λακεδαίμονος Γερμανὸς
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος
† Ὁ Ὕδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος
† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιος
† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος
† Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων
† Ὁ Φθιώτιδος Ἰάκωβος
† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος
† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος
† Ὁ Ἀργολίδος Ἱερόθεος
† Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνός
† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος,
† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀθηναγόρας
† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας
† Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος
† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως Πολύκαρπος
† Ὁ Φαναρίου καὶ Θεσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Α΄.

Πρωϊνὴ ἐφημερὶς—ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος»— ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν ἐπ' ἐσχάτων νὰ προβῇ εἰς εὐρεῖαν ἔρευναν περὶ τῆς οὐσίας τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη σοβούσης παρ' ἡμῖν πολυμόρφου κρίσεως, περὶ τῶν αἰτίων αὐτῆς καὶ τῶν μέσων τῆς θεραπείας. Πρὸς τοῦτο ἀπετάθη πρὸς διαφόρους ἐκπροσώπους τῆς «ἰθυνούσης κοινωνικῆς τάξεως», τοὺς ὁποίους καὶ προεκάλεσε νὰ ἐκθέσωσι τὰς περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος γνώμας του, πράγματι δὲ ἐγνωμάτευσαν περὶ αὐτοῦ τὸ μὲν οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἄλλου δὲ ἱεράρχαι, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, νομομαθεῖς, κοινωνιολόγοι, δημοσιολόγοι, λογογράφοι, καὶ ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι ἀκόμη. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἀπηρτίσθη ὁλόκληρος «κοινωνιολογικὴ φιλοσοφία» περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος καὶ τῶν διαφόρων ὄψεων αὐτοῦ, προβλήματος, τὸ ὁποῖον προέκυψε, κατὰ τὴν γενικὴν ἀντίληψιν, ἐκ τῆς κατὰ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ μετ' αὐτὸν δημιουργηθείσης παγκοσμίου κρίσεως, ἥτις παρ' ἡμῖν πρὸς τῷ γενικῷ χαρακτῆρι, φέρει καὶ τοπικήν, ἑλληνικὴν σφραγίδα, ὡς κρίσις καὶ ἑλληνική.

Εἶνε εὐνόητον ὅτι ἕκαστος ἠτένισε πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κρίσιν ἀπὸ ὡρισμένης ἐπόψεως, τῆς ἐπόψεως τῆς ἰδικῆς του, τοῦ κύκλου τοῦ ἰδικοῦ του. Ἐντεῦθεν ἡ κρίσις ἔλαβε πολλοὺς χαρακτηρισμούς, ἀνάλογος δὲ πρὸς τὴν ὑφ' ἑκάστου κριτοῦ γενομένην διάγνωσιν τῆς νόσου διετυπώθη καὶ ἡ θεραπευτική. Οἱ πολιτικοὶ π. χ. ἐχαρακτήρισαν τὴν κρίσιν «πολιτικήν», οἱ οἰκονομολόγοι «οἰκονομικήν», ἄλλοι «ἠθικήν» κ. ο. κ. Οὕτω παρήχθη ἓν σύνολον διαγνωστικο—θεραπευτικὸν λίαν ἀξιοσπούδαστον, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὑπ' ὄψιν παντὸς δυναμένου—καὶ ὀφείλοντος—νὰ φιλοσοφῇ ἐπὶ τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς πραγματικότητος, νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῆς, καί, τὸ καθ' ἑαυτόν, νὰ συμβάλῃ ἐν τῷ κύκλῳ του εἰς τὴν μᾶλλον διὰ τὸ ἑλληνικὸν κοινωνικὸν σύνολον συμφέρουσαν λύσιν τῶν προβλημάτων τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως.

Τοῦτο ἀκριβῶς καὶ πράττομεν διὰ σειρᾶς ἄρθρων, ἐν τῇ ὁποίᾳ, συγκεφαλαιοῦντες ἐν πάσῃ συντομίᾳ κατὰ τὰς κυριωτάτας γραμμὰς τὰς ἐξενεχθείσας περὶ τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως κρίσεις, παρουσιάζομεν ἐκπροσώπους τινὰς τοῦ παρ' ἡμῖν μεμορφωμένου κόσμου πῶς κρίνουν τὴν κατάστασιν καὶ πῶς νομίζουν αὐτὴν διορθωτέαν. Ἐν ἐπιστεγάσματι δὲ θὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς κρίσεις τὰς ἡμετέρας.

Καὶ δή, ἴδωμεν τὸ πρῶτον πῶς σκέπτονται οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς χώρας.

*
* *

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος τῶν προοδευτικῶν φιλελευθέρων κ. Γ. Καφαντάρης διακρίνει δύο μορφὰς τοῦ «ἑλληνικοῦ προβλήματος»: τὴν ὀξεῖαν καὶ τὴν χρονίαν. Ὑπὸ τὴν πρώτην ἐννοεῖ τὸν ἔντονον παροξυσμόν, ὁ ὁποῖος σήμερον ἀπορροφᾷ τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον· εἶνε ὁ συνεπείᾳ τῶν τελευταίων ἐθνικῶν περιπετειῶν κλονισμὸς τῆς γενικῆς εὐημερίας, ὅστις προσέδωκεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ζήτημα χαρακτῆρα κατ' ἐξοχὴν ἠθικοπολιτικόν. Ἡ χαλάρωσις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ κράτους, ἡ ἀπώλεια τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πολίτου πρὸς τὸ κράτος καὶ ἡ κακίστη σύνθεσις τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, ἰδοὺ τὰ τεκμήρια τῆς κρίσεως. Εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἀποκατασταθῇ τὸ κῦρος τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ κράτους, διότι τοῦτο εἰσέρχεται ὡς ρυθμιστὴς εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις, ἁρμονίζον τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὁλότητος. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διοικητικὴ καὶ κοινοβουλευτικὴ ἀποκέντρωσις καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς πολιτικῆς τάξεως.

Ἡ δὲ χρονία μορφὴ τῆς κρίσεως συνδέεται πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἰδιοσυγκρασίαν καὶ πρὸς τὴν λαϊκὴν ἀγωγήν. Εἴτε ἕνεκα τοῦ κλίματος, εἴτε ὡς ἐκ τῆς ταραχώδους πως ζωῆς τῆς φυλῆς ὁ Ἕλλην, «αὐτὸς ὁ τύπος τῶν μεγάλων ἐκρήξεων τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ζωτικότητος ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν βαθυτέρων ἀπογοητεύσεων καὶ καταπτώσεων» κατέφυγεν εἰς τὰ παράλια καὶ ἐκεῖ ἀνέπτυξε τὴν ἐμπορικήν του ἐπιχειρηματικότητα. Ἀλλὰ τὰ βαθύτερα αἴτια τῆς κρίσεως ὀφείλονται εἰς τὴν πλημμελῆ «ἐκπαίδευσιν» εἰς τὸ «στρεβλὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀπεμάκρυνε διαρκῶς ἕνα ζωντανὸν παιδικὸν ὀργανισμὸν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ τὸν ὑπεχρέωνε νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ δέχεται ξηροὺς τύπους».

Υἱοθετεῖ λοιπὸν ὁ κ. Καφαντάρης πλήρως τὴν ἐκπαιδευτικὴν μεταρρύθμισιν καὶ τάσσεται ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς, πιστεύων, ὅτι «μόνον διὰ τῆς ἐκ βάθρων καὶ ἄνευ οὐδενὸς συμβιβασμοῦ ἀναμορφώσεως τῆς παιδείας καὶ ἀποτινάξεως ὁλοσχεροῦς τοῦ σχολαστικισμοῦ» θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ δημιουργηθῶσι θετικοὶ χαρακτῆρες. Δὲν θὰ τὸν ἐνδιέφερεν ἡ γλωσσικὴ ὄψις τῆς μεταρρυθμίσεως: τὸ βιβλίον ἢ τὸ βιβλίο. «Ἀτυχῶς ὅμως τὸ ἀλφαβητικὸν αὐτὸ στοιχεῖον ν συμβολίζει μίαν παραπλάνησιν τῆς φυλῆς, ἕνα ψευδῆ προσανατολισμὸν τῆς φυλετικῆς μας ζωτικότητος».

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν τόνωσιν τῶν θεωρητικῶν σπουδῶν ἰδιαζόντως ἀπαιτεῖται ἡ ἐνίσχυσις τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ δὴ τῶν παραγωγικῶν, πρὸς μεθοδικὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ φυσικοῦ πλούτου τῆς χώρας. Μόνον διὰ τῶν μέσων τούτων δύναται νὰ θεραπευθῇ καὶ ἡ χρονία μορφὴ τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Εἰς τὴν θέσιν του.

Μακρὰ ἐγένετο συζήτησις ἐν τῇ Βουλῇ περὶ τῆς ἐν τῷ ἀναθεωρουμένῳ Συντάγματι θέσεως τοῦ περὶ θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἡ ἐπὶ τοῦ Συντάγματος ἐπιτροπὴ ἄνευ λόγου — διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἐκ λόγων οὓς κάλλιστα ἐννοοῦμεν—ὑποβιβαστικῶς μετέθηκεν ἐκ τῆς ἣν εἶχεν ἀνέκαθεν πρωτευούσης θέσεως. Πρὸς τιμὴν τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν βουλευτῶν, εἶνε δὲ παρήγορον ὅτι πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προεχούσης θέσεως, ἣν τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον δέον νὰ κατέχῃ ἐν τῷ Συντάγματι τῷ ἑλληνικῷ, ἠκούσθησαν ἐκ μέρους πολλῶν βουλευτῶν λόγοι, μαρτυροῦντες οὐ μόνον ὅτι δὲν ἐξέλιπεν εἰς τὰς ἡγέτιδας τάξεις ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἁγίαν θρησκείαν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ ἐπίμονος ὑπερθεματισμὸς εἰς ἐπίσημον διαδήλωσιν τῆς πρὸς ἀμφοτέρας εὐλαβείας ἐτεκμηρίωσε τὰ γνήσια αἰσθήματα τοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι βουλευταὶ ἀντιπροσωπεύουσι.

Ὁ κυριώτερος λόγος.

Δύο καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν Πύργῳ, οἱ κ. κ. Ν. Κακούρης καὶ Π. Πάτρας, δι' ὑπομνήματός των διεκτραγῳδοῦντες τὴν ἀνεπαρκῆ διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος τῶν ἱερῶν ἐν τοῖς σχολείοις τοῦ κράτους, εἰσηγοῦνται τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ πρὸς μείζονα τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας. Εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σχολεῖα τὸ θρησκευτικὸν μάθημα διδάσκεται δύο ὥρας καθ' ἑβδομάδα, ἐνῷ τὰ τεχνικὰ μαθήματα (καλλιγραφία, χειροτεχνία, ἰχνογραφία) διδάσκονται πέντε· εἰς τὰ γυμνάσια ἐπ' ἴσης δίωρον, εἰς δὲ τὴν δ' γυμνασιακὴν μίαν μόνον ὥραν τὴν ἑβδομάδα (τὰ θεωρ. μαθήματα ἀνὰ 3 ἢ 4 ὥρας;)· εἰς τὰ πρακτικὰ λύκεια, εἰς μὲν τὰς πρώτας δύο τάξεις ἀνὰ μίαν ὥραν καθ' ἑβδομάδα, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς οὐδὲ μίαν· ἐπ' ἴσης ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς σχολαῖς εἰς μόνην τὴν α' τάξιν μίαν ὥραν, εἰς δὲ τὰς λοιπὰς οὐδὲ μίαν. Οἱ καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν παρακαλοῦν νὰ αὐξηθοῦν αἱ ὧραι τῶν μαθημάτων τούτων εἰς τρεῖς μὲν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, εἰς δύο δὲ ἐν ταῖς πρακτικαῖς σχολαῖς, πρὸς τούτοις δ' ὅπως ἐν τῷ Ἐκπαιδευτικῷ Συμβουλίῳ παρεδρεύῃ καὶ θεολόγος ὡς μόνιμον μέλος. Τὸ ὑπόμνημα τῶν καλῶν καθηγητῶν, εἰσηγουμένων οὐχὶ τὴν πύκνωσιν, ἀλλὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ τω,ν δέον νὰ ἔχουν ἐν τῷ προγράμματι τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων, δέον νὰ κινήσῃ τοὺς ἁρμοδίους πρὸς ἄμεσον διόρθωσιν τῶν κακῶς κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαετίαν νομοθετηθέντων. Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, καλῶς ὑπὸ ἀξίων διδασκάλων διδασκόμενον, καλλιεργεῖ καὶ ἐνισχύει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ἐξευγενίζει καὶ ἐξυψώνει καὶ ἠθικοποιεῖ τὸν ἄνθρωπον. Ὁ κυριώτερος λόγος τοῦ σημερινοῦ ἐκτροχιασμοῦ τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἔλλειψιν ἠθικοῦ ἕρματος, τὸ ὁποῖον ὅμως προσπορίζει μόνη ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησις.

Ἕπεται συνέχεια.

Εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῆς λεγομένης «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» διαδιδασθεῖσαν ἐπιστολήν, τὴν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ περὶ ἧς τὰ προσήκοντα ἐγράφησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», ἡ «Σύνοδος» αὕτη ἀπήντησε διὰ γράμματος, δημοσιευθέντος ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ὀργάνου αὐτῆς «Κῆρυξ τῆς Ἱ. Συνόδου κλ.». Ἐν τῷ γράμματι τούτῳ λέγεται μετὰ πόσης «παραμυθίας, πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως καὶ εὐγνωμοσύνης» ἐκομίσατο ἡ «Ἱ. Σύνοδος» τὸ πατριαρχικὸν ἐκεῖνο γράμμα, δι' οὗ «διεδηλοῦτο ἡ κανονική... κοινωνία τῆς ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων μετὰ τῆς ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐχούσης ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τὴν Ἱ. Σύνοδον..» Ἐκ τῆς πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς ἡ «Ἱ. Σύνοδος» «ἀντλεῖ ἐνίσχυσιν τῆς συνειδήσεως τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀκλονήτου αὐτῆς κατευθύνσεως..», καὶ «τὰς ἀναγκαίας διὰ τὴν τοιαύτην αὐτῆς δρᾶσιν ἠθικὰς δυνάμεις ἀρύεται ἐκ τῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ὀρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν» ...

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν πατριαρχικὴν ταύτην ἐπιστολὴν αὐθεντικαὶ ἐκ Ρωσίας πληροφορίαι ἀναφέρουσιν, ὅτι δύο παράγραφοι αὐτῆς δὲν εἶνε γνήσιαι, ἀλλ' ἐνεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς τὸ πατριαρχικὸν κείμενον, ληφθεῖσαι ἐκ τῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην προσταλείσης συνοδικῆς ἐπιστολῆς. Ἐγένετο δ' ἐν ταῖς παραγράφοις ταύταις λόγος περὶ τοῦ ὅτι «ἡ Ι. Σύνοδος, ἱσταμένη ἀπαρεγκλίτως ἐπὶ τῶν ἀκλονήτων βάσεων τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδοξίας, εἶνε φρουρὸς τῆς παλαιᾶς ὀρθοδοξίας», καὶ περὶ τοῦ ὅτι «ἡ Ι. Σύνοδος εἶνε ἡ μοναδικὴ φορεὺς τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν τῷ Κράτει τοῦ Συνδέσμου τῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν τῆς Ρωσίας..».

Καὶ αὖθις ἀνάγκη νὰ τονισθῇ, ὅτι οὐδὲ ἓν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων διατελεῖ ἐν κανονικῇ κοινωνίᾳ μετὰ τῆς ἐν λόγῳ «συνοδικῆς» μερίδος ἤ,ὡς αὕτη αὐτοκαλεῖται, «ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησιας», διότι δὲν διελευκάνθη ἔτι ἐπισήμως ἡ ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, ἥτις τοσοῦτο περιεπλάκη μετὰ τὴν μπολσεβικὴν ἐπανάστασιν, ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Τύχωνος.

Καὶ ἄλλη συνέχεια.

Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κακότητα τῆς ρωσι-

κῆς 'Εκκλησίας προσθέτει καὶ τὴν ἐκ τῆς παραδόξου καὶ αὐθαιρέτου ἐπεμβάσεως αὐτοῦ ὁ ἐν Μόσχᾳ ἐνεργῶν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κληρικός. 'Εν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς «Ἱ. Συνόδου», δημοσιευομένη ἐν τῷ συνοδικῷ ὀργάνῳ «Κήρυξ», ὁ ἀρχιμ. Βασίλειος, «εὐχαριστῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου δωρηθεῖσαν (εἰς τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον) πρᾶξιν τοῦ δικαιώματος αὐτονομίας πασῶν τῶν ἐν τῷ ρωσικῷ κράτει ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν», ἐκφράζει ἅμα τὴν λύπην του διὰ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ κοινότητές τινες ἑλληνικαὶ ἀπεδέχθησαν τὴν ἐλευθερίαν των τὴν ἐκκλησιαστικήν, καθ' ὅτι ἐξεδήλωσαν ἀσυμπαθῆ αἰσθήματα πρὸς τὰ κατὰ τόπους ὄργανα τῆς «συνοδικῆς» ἐξουσίας· ἐφ' ᾧ καὶ παρακαλεῖ ὅπως διαβιβασθῇ πρὸς τὰς ἐν λόγῳ κοινότητας ἐγκύκλιος «ἀπὸ μέρους του, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», περὶ ἧς νὰ εἰδοποιηθῶσι καὶ οἱ ἑκασταχοῦ «συνοδικοὶ» ἐπίσκοποι. Κα' λέγεται λοιπὸν ἐν τῇ συνδημοσιευομένῃ ἐγκυκλίῳ τοῦ ἀρχιμανδρ του, πῶς «εἰς γνῶσιν αὐτοῦ περιῆλθεν» ὅτι τινὲς τῶν ἑλληνικῶν ἐν Ρωσίᾳ κοινοτήτων, οὐχὶ ὀρθῶς ἐννοήσασαι τὴν δωρηθεῖσαν αὐταῖς ἐκκλησιαστικὴν ἐλευθερίαν, ὑπερβαίνουσι τὰ ἐσκαμμένα κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ μνημονεύειν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ λησμονοῦσιν ὅτι εὑρίσκονται οὐχὶ ἐν Ἑλλάδι ἢ Κων)πόλει, ἀλλ' ἐν τοῖς ὁρίοις τῶν Ρωσικῶν Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν, ὅπου ὑπάρχει «κανονικὴ πνευματικὴ ἀρχή», ἡ «Ἱ. Σύνοδος», τελοῦσα ἐν κανονικῇ ἑνότητι μετὰ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου καὶ ἀνεγνωρισμένη ὡς ἐπίσημον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον καὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Σοβέτ». Διὰ τοῦτο ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐγκυκλίου «προειδοποιεῖ πάντας τοὺς προϊσταμένους τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν καὶ αὐτὰς τὰς ἑλλην' κοινότητας» ὅτι οἱ ναοὶ καὶ τὰ ἐκκλησ. κτήματα, ἅτινα ἀποτελοῦσι λαϊκὴν ἰδιοκτησίαν, παρεχωρήθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῶν Σοβὲτ πρὸς πρόσκαιρον χρησιμοποίησιν· ἐν περιπτώσει δὲ διακοπῆς τοῦ μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου δεσμοῦ καὶ ἀποκλίσεως πρὸς τὴν μερίδα τῶν «παλαιοεκκλησιαστικῶν» (δηλ. τὴν πατριαρχικὴν) ὡς προδήλως πολιτικήν, χρωματίζονται ὡς αναμιγνυόμενοι εἰς τὴν πολιτικήν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδοκιμάζει καὶ αὐτὸς ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης..». Ταῦτα ἀνακοινῶν πρὸς τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας ὁ ἀρχιμανδρίτης οὗτος συνιστᾷ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐγκύκλιός του, «πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι λυπηρῶν παρεξηγήσεων».

Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη δὲν ἔχει ἀνάγκην σχολίων. Διὰ τοῦ τοιούτου ἐξαναγκασμοῦ τῶν ἐν Ρωσίᾳ ὀρθοδόξων Ἑλλήνων νὰ ἀνήκωσι, καὶ ἄκοντες, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτὴν μερίδα, περὶ ἧς οὐδὲν ἀπεφάσισεν ἔτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, παρέχεται μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τῆς ἐν Ρωσίᾳ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τὴν ὁποίαν τόσον ἐξυμνεῖ ἡ «ἀνακαινιστικὴ ἐκκλησία» διαβεβαιοῦσα, ὅτι πρώτην φορὰν ἐν Ρωσίᾳ τὸ κράτος οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἀνάμιξιν εἰς τὰ τῆς θρησκευτικῆς τῶν πολιτῶν του συνειδήσεως!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνεχίζουσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἐπεράτωσε τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων ζητημάτων ἐπελήφθη καὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκαλουμένης ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Προσυνόδου, ἀπεφασίσθη δὲ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Πρὶν ἢ ἐπιληφθῇ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάσισεν ὅπως δι' ἐπιτροπῆς ἐξ Ἀρχιερέων ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς. Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας ἀπησχόλησε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐλήφθη δὲ ἡ ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ δημοσιευομένη ἀπόφασις. Ὡσαύτως διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Λαρίσσης καὶ Ναυπακτίας ἐχαιρέτισεν ἐπισήμως τὸν παρεπιδημοῦντα ἐν Ἀθήναις πρώην Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον ΣΤ'.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀφορμὴν λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐξ ἐγγράφου τοῦ Προέδρου τοῦ «Θρησκευτικοῦ Συλλόγου Λευκάδος», παρεκάλεσε τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως ἐνεργήσῃ δεόντως περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς θέσεως τῶν ἱεροκηρύκων, ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς, καὶ ὁρισθῇ ἡ μισθοδοσία καὶ ὁ βαθμὸς αὐτῶν εἰς τμηματάρχου Α' τάξεως, καθ' ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ γλίσχρου μισθοῦ ὃν οὗτοι λαμβάνουσιν, ἐγκαταλείπουσι τὴν τοῦ ἱεροκήρυκος θέσιν καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὸ τοῦ Καθηγητοῦ ἐπάγγελμα. Οὕτω δὲ ἡ Ἐκκλησία ὁσημέραι τείνει νὰ στερηθῇ τελείως τῶν πολυτίμων τούτων παραγόντων τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ ἠθικῆς τοῦ λαοῦ ἀναπλάσεως.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διερμηνεύουσα τὴν γνώμην καὶ ἐπιθυμίαν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου, ἐζήτησεν, ὡς ἀνεγράψαμεν ἤδη, παρὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Βουλῆς ὅπως κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Συντάγματος, ἐὰν κατ' ἀρχὴν γίνῃ δεκτὴ ἡ ἐγκαθίδρυσις Γερουσίας, ἐν τῷ σώματι τούτῳ ἀντιπροσωπεύηται καὶ ἡ Ἐκκλησία διὰ τριῶν τοὐλάχιστον μελῶν τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ ἑκάστοτε Προέδρου αὐτῆς καὶ δύο ἑτέρων Ἱεραρχῶν ἐκλεγομένων ἀπαραιτήτως ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας.

Συνώδευσε δὲ τὴν αἴτησιν ταύτην διὰ τῶν ἑξῆς παρατηρήσεων: Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, συνυφασμένη ἀδιαρρήκτως μετὰ τοῦ ἔθνους, κατὰ τρόπον ὥστε οὐ μόνον οὐδέποτε μέχρι σήμερον νὰ μὴ διακρίνῃ ἑαυτήν, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς ἄλλας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ὅτι καὶ συνεταύτισεν ἀείποτε τὴν τύχην αὐτῆς πρὸς τὸ ἔθνος, πάσας αὐτῆς τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις προσενεγκοῦσα ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἔθνους ἰδίαν ἑαυτῆς δόξαν καὶ εὔκλειαν θεωρήσασα. Ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ θεοσώστου Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῆς καθιερώσεως ἐν αὐτῷ τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων, ἡ Ἐκκλησία ἀδιαμαρτυρήτως ἐδέχθη τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, οὐχὶ διότι τοῦτο ἀντιτίθεται εἰς τὰς κανονικὰς διατάξεις ἢ διότι εἶναι δῆθεν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ κλήρου, δι' ὅ καὶ οὐδαμοῦ ἐν ἄλλαις χώραις ἐγένετο ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ἀλλ' ἁπλῶς ἵνα ὁ ἱερὸς κλῆρος, ἀπέχων τῶν πολιτικῶν ἀνταγωνισμῶν, διατηρῇ ἑαυτὸν εἰς τὸ ὕψος τῆς ὀφειλομένης ἀξιοπρεπείας καὶ τοῦ κύρους αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐνῷ πᾶσαι σχεδὸν αἱ τάξεις τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῷ Νομοθετικῷ Σώματι, καὶ ὁσάκις πρόκειται περὶ ψηφίσεως Νόμων ἀφορώντων εἰς ἑκάστην τῶν τάξεων τούτων, ὑφίσταται ἡ εὐχέρεια νὰ ἀκούηται ἡ φωνὴ αὐτῶν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, μόνον προκειμένου περὶ τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε καθίσταται δυνατὸν ἀπ' εὐθείας νὰ ἀκουσθῇ ἡ γνώμη καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆς ἐν τῇ νομοθετικῇ ἐξουσίᾳ, τοῦθ' ὅπερ συνετέλεσε πολλάκις ὥστε τὸ μὲν νὰ ψηφίζωνται Νόμοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφορῶντες μὴ συμφωνοῦντες ἐν πᾶσι πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ νὰ προκαλῆται ἐντεῦθεν διαταραχὴ τῶν ὁμαλῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Κράτους. Ἐπειδὴ δὲ νῦν πρόκειται νὰ γίνῃ δεκτὸς ὁ θεσμὸς τῆς Γερουσίας, νομίζει ἡ Ἐκκλησία ὅτι θὰ ἦτο εὔλογος, δικαία καὶ συμβάλλουσα εἰς τὴν καλλιέργειαν σχέσεων ὁμαλῶν καὶ ἀγαθῶν Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας ἡ ἀξίωσις αὐτῆς ὅπως, ὡς ἀνωτέρω ἐρρήθη, ἀντιπροσωπεύηται αὕτη ἐν τῷ νέῳ τούτῳ Νομοθετικῷ Σώματι, πολλῷ μᾶλλον ἀφ' οὗ θὰ προστεθῇ εἰς τὸ Σῶμα τοῦτο, λόγῳ φυσικῆς συντηρητικότητος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον ἀντίρροπον πρὸς τοὺς κινδύνους τῶν σημερινῶν ἀναρχικῶν καὶ κομμουνιστικῶν ροπῶν καὶ ρευμάτων. Φρονεῖ δὲ πρὸς τούτοις ἡ Ἐκκλησία ὅτι οὐ μόνον ἐν τῷ μέλλοντι ὀργανισμῷ τῆς Γερουσίας, ἂν καὶ ἤθελε γίνῃ δεκτὸν ὅτι θὰ ἐξελέγετο ἀπ' εὐθείας αὕτη ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὤφειλε κατ' ἐξαίρεσιν νὰ τεθῇ νὰ ἀντιπροσωπεύηται ἡ Ἐκκλησία ἐξ ὀφφικίου, ἐφ' ὅσον ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρώτην κατασταθησομένην τοιαύτην, ἀναγκαῖον κρίνει νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἐν τέλει δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ὑποδειχθῇ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ζητούμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναί τι νέον οὐδὲ πρωτοφανές, ἀλλὰ μᾶλλον πολὺ ὀλιγώτερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς ἄλλας χώρας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἐν Ρουμανίᾳ σήμερον καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὅσον καὶ ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ ἄλλοτε καὶ ἐν ἄλλαις χώραις οἱ Ἀρχιερεῖς παντὸς δόγματος ἦσαν καὶ εἶναι αὐτοδικαίως μέλη τῆς Γερουσίας.

—Τὸ περὶ Ἐκκλησίας καὶ θρησκείας ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, μετὰ τὰς γενομένας ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις, διετυπώθη ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 1ον.—Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶνε ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κων)πόλει Μεγάλης Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασαλεύτως ὡς ἐκείνη τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς παραδόσεις. Εἶνε δὲ αὐτοκέφαλος, ἐνεργοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης Ἐκκλησίας τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερέων. Οἱ λειτουργοὶ ὅλων τῶν θρησκειῶν ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐπιτήρησιν εἰς ἣν καὶ οἱ τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας.

Ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως εἶνε ἀπαραβίαστος. Τὰ τῆς λατρείας πάσης γνωστῆς θρησκείας τελοῦνται ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη. Ὁ προσηλυτισμὸς ἀπαγορεύεται.

Ἐγένετο δὲ δεκτὴ ἡ ἑξῆς ἑρμηνευτικὴ δήλωσις εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον: «Εἰς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου δὲν ἀντίκειται ἡ ἐν ταῖς Ν. Χώραις καὶ τῇ Κρήτῃ ὑφισταμένη ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις».

—Κατετέθη εἰς τὴν Βουλὴν σχέδιον ψηφίσματος περὶ τῶν προνομίων καὶ τῆς διοικήσεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 10ης Σεπτεμβρίου 1926 νομοθετικοῦ διατάγματος «περὶ κυρώσεως τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους». Κατὰ τὸ ψήφισμα ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθω, ἀπὸ τῆς Μεγάλης Βίγλας καὶ ἑξῆς ἀποτελοῦσα τὴν περιοχὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἶνε κατὰ τὸ ἀρχαῖον τούτου προνομιακὸν καθεστὼς αὐτοδιοίκητον τμῆμα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, οὗτινος ἡ κυριαρχία παραμένει ἄθικτος ἐπ' αὐτοῦ. Ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς διατελεῖ τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πάντες οἱ μονάζοντες ἐν αὐτῷ ἀποκτῶσι τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν, ἅμα τῇ προσλήψει αὐτῶν ὡς δοκίμων ἢ μοναχῶν, ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως. Τὸ Ἅγιον Ὄρος διοικεῖται κατὰ τὸ καθεστὼς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν εἴκοσιν ἱερῶν μονῶν του μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε κατανεμημένη ὁλόκληρος ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθω, καὶ διατελεῖ ἀναπαλλοτρίωτον τὸ ἔδαφος αὐτῆς. Ἡ διοίκησις ἀσκεῖται δι' ἀντιπροσώπων τῶν ἱερῶν μονῶν του ἀποτελούντων τὴν ἱερὰν κοινότητα. Οὐδεμία ἀπολύτως μεταβολὴ ἐπιτρέπεται ἐπὶ τοῦ διοικητικοῦ συστήματος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οὐδὲ τῆς ἱεραρχικῆς τάξεως καὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ ὑποτελῆ των ἐξαρτήματα, ἀπαγορεύεται δὲ ἡ ἐγκαταβίωσις ἐν αὐτῷ ἑτεροδόξων ἢ σχισματικῶν. Ὁ λεπτομερὴς καθορισμὸς τῶν ἁγιορειτικῶν καθεστώτων καὶ τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας αὐτῶν γίνεται διὰ τοῦ κατα-

στατικοῦ χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸν ὁποῖον, συμπράττοντος τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Κράτους, συντάσσουσι μὲν καὶ ψηφίζουσιν αἱ εἴκοσιν ἱεραὶ μοναί, κυροῦσι δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν ἁγιορειτικῶν καθεστώτων τελεῖ ὡς πρὸς μὲν τὸ πνευματικὸν μέρος ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πρὸς δὲ τὸ διοικητικόν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, εἰς ὅ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Αἱ ἐξουσίαι τοῦ κράτους ἀσκοῦνται διὰ διοικητοῦ πρόσφυγος, οὗτινος τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τῶν μοναστηριακῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἱερᾶς κοινότητος ἀσκουμένη δικαστικὴ ἐξουσία καὶ τέλος, τὰ τελωνειακὰ καὶ φορολογικὰ πλεονεκτήματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους καθορίζονται διὰ νόμου. Κυροῦται τὸ ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1926 νομοθετικὸν διάταγμα περὶ κυρώσεως τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τροποποιουμένων τῶν σχετικῶν ἄρθρων περὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ἱερῶν μονῶν, τῆς ὁποίας θεσπίζεται τὸ ἀναπαλλοτρίωτον. Ἡ μεταβίβασις καὶ τὰ εἰσοδήματα πάσης ἐν Ἁγίῳ Ὄρει εὑρισκομένης περιουσίας ἀπαλλάσσονται παντὸς φόρου. Τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπολαύουσι καὶ οἱ χειροτέχναι, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐπαγγελλόμενοι τὴν ἐμπορίαν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὁ διοικητὴς ἔχων βαθμὸν καὶ ἀποδοχὰς νομάρχου, ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἔχει ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγάς του τὴν δύναμιν τῆς χωροφυλακῆς καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς διοικήσεως, ἀσκεῖ δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους δικαιοδοσίαν γενικοῦ διοικητοῦ. Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ νόμου τροποποίησις τοῦ ψηφίσματος τούτου, ἐφ' ὅσον αἱ διεθνεῖς σχέσεις ἐπιτρέπουσι.

—Ἀντὶ τοῦ εἰς Λονδῖνον μεταβαίνοντος ὡς Προϊσταμένου τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Κοινότητος ἀρχ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διορίζεται ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐν Λειψίᾳ Κοινότητος ἀρχιμ. Θεολόγος Παρασκευαΐδης, ἀριστοῦχος ἀπόφοιτος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ Διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη εὐδοκίμως διευθύνας τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον Σάμου.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οἰτύλου διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως κατεδίκασεν εἰς τριετῆ ἀργίαν τοὺς πλάνητας ἁγιορείτας μοναχοὺς Εὐγένιον καὶ Ἀρτέμιον, συνταράξαντας καὶ σκανδαλίσαντας τὸ ποίμνιον αὐτοῦ.

—Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Συνδέσμου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου ἑορτῆς τοῦ προστάτου αὐτοῦ ἁγίου Μάρκου Ἐπισκόπου Ἐφέσου, 19 Ἰανουαρίου, πρόεδρος μὲν ἐξελέγη ὁ ἀρχιμ. Γαβριὴλ Καραπατάκης, ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετραλώνων, σύμβουλοι δὲ ὁ ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Χρηστάκης καὶ Διονύσιος Χατζῆ Δημητρίου καὶ οἱ Διάκονοι Ἄνθιμος Ροσμαρῆς καὶ Ἀθανάσιος.

—Ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἀνετέθησαν προσωρινῶς καθήκοντα Ἡγουμένου τῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης εἰς τὸν Ἱεροκήρυκα Ἀττικῆς ἀρχιμανδρ. Ἱερόθεον Καρελᾶν, ἀποβιώσαντος τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς ἀρχιμ. Ἡσαΐου Δημητρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐτελεύτησεν ἐν Κων)πόλει εἷς τῶν κορυφαίων ἱεραρχῶν, τῶν ἐξαρχόντων ἐν τῇ περὶ τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος Ἰωακείμ. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μεταστάντος ἐστερήθη νουνεχοῦς ἱεράρχου, πολλὰς ὑπηρεσίας παρασχόντος εἰς αὐτὴν ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις, τὰς ὁποίας ἐποίμανε μετ' ἐξαιρετικῆς ἱκανότητας καὶ δραστηριότητος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Πληροφορούμεθα ἐκ τοῦ «Πανταίνου» ὅτι ὁ σεβ. μητροπολίτης Ἐπιφανείας κ. Ἰγνάτιος ἤρξατο ἀπό τινος δημοσιεύων ἐν τῷ ἀραβικῷ φύλλῳ τῆς Δαμασκοῦ «Ἄλεφ Βα» τὰς περὶ ἀποδοχῆς τοῦ μετερρυθμισμένου ἡμερολογίου σκέψεις του, διαφωτίζων τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ καταλλήλως προπαρασκευάζων τὰ πνεύματα πρὸς τὴν ἄμεσον ἀποδοχὴν αὐτοῦ, ὑπὲρ ἧς εἶναι καὶ προσωπικῶς κεκηρυγμένος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανὸς ἀπαντῶν εἰς τὴν πρότασιν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Μελετίου περὶ συγκροτήσεως συνόδου τῶν τριῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Συρίᾳ καὶ Παλαιστίνῃ ὀρθοδόξων Πατριαρχείων πρὸς σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἄλλων τινῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, «ἀπησχολουμένη οὖσα εἰς ἴδια αὐτῆς ζητήματα αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς θίγοντα, ἔτι δὲ στένουσα ὑπὸ τὸ βάρος δυσβαστάκτου χρέους καὶ ὅλην αὐτῆς τὴν προσοχὴν συγκεντροῦσα πῶς νὰ ἐξέλθῃ σῴα καὶ ἀκεραία ἐκ τῶν κυκλουσῶν αὐτὴν δεινῶν δυσχερειῶν», λυπεῖται ὅτι δὲν δύναται ν' ἀποδεχθῇ τὴν εἰσήγησιν. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ὁ Πατριάρχης ἀνακοινοῖ ὅτι ἡ Ἁγιωτάτη Σιωνῖτις Ἐκκλησία ἐδικαιολόγησεν ἐν καιρῷ διὰ γράμματος πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν τὴν ἀπόφασίν της «ὥστε μὴ δυνηθῆναι τοὺς ἀντιπειθαρχικῶς ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ τῆς Ἑλλάδος Ἐκκλησίᾳ κινουμένους ἀντλῆσαι ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς στάσεως ταύτης».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Πληροφορούμεθα ἐκ Μόσχας ὅτι εἰς τὴν διαβιβασθεῖσαν διὰ τοῦ ἐκεῖ ἀντιπροσώπου του πρόσκλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς Ῥωσικὰς Ἐκκλησίας περὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν Πανορθόδοξον προπαρασκευαστικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Σύνοδον, ἀπήντησαν ἤδη αἱ Ἐκκλησίαι Οὐκρανίας, Λευκῆς Ῥωσίας καὶ ἡ Νέα Ἐκκλησία τῆς Ῥωσίας. Διὰ τῶν ἀπαντήσεων τούτων αἱ ὡς ἄνω Ἐκκλησίαι προτείνουσιν ὡς τόπον συγκλήσεως τῆς Συνόδου μίαν τῶν πόλεων τῆς Σοβιετικῆς Ῥωσίας καὶ εἰδικῶς τὴν Μόσχαν, Κίεβον ἢ Ὀδησσόν, δικαιολογοῦσι δὲ τὴν πρότασιν ταύτην ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκα τῆς πρωτευούσης θέσεως, ἣν κατέχει ἡ Ῥωσσικὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ χριστιανικῷ κόσμῳ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι

οὕτω θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἐν τῇ Συνόδῳ αἱ διϊστάμεναι Ρωσικαὶ Ἐκκλησίαι, ὧν τὰς διαφωνίας θὰ εἶναι εὔκολον νὰ ἐξομαλύνωσιν οἱ μέλλοντες νὰ συγκροτήσωσι τὴν σύνοδον ἀπεσταλμένοι τῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

—Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Μόσχας ἀπὸ 4 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. πρό τινων ἡμερῶν συλληφθεὶς ἐφυλακίσθη ὁ μητροπολίτης Νίζνι Νοβογορὸδ Σέργιος, ἀναπληρῶν τὸν τοποτηρητὴν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἤτοι τὸν ἐν φυλακίσει μητροπολίτην Πέτρον τὸν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος διὰ τῆς διαθήκης του ὁρισθέντα Τοποτηρητήν. Ἡ φυλάκισις τοῦ μητροπολίτου ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ἀναθέσει εἰς ἀρχιμανδρίτην τινὰ Ἰωσὴφ ὀνόματι, ὅπως περιερχόμενος τὴν Ρωσίαν συλλέξῃ ὑπογραφὰς ἱεραρχῶν περὶ ἐκλογῆς ὡς πατριάρχου τοῦ τέως μητροπολίτου Καζὰν Κυρίλλου, καταδεδικασμένου εἰς 10 ἐτῶν φυλάκισιν καὶ ἀποτίοντος τὴν ποινήν του ἐν Σολοβκί, νησίδι τῆς Βορείου θαλάσσης. Αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰωσὴφ περιέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρχῶν, ὄργανα δὲ τῆς Γεπεοῦ συνέλαβον αὐτὸν πρό τινων ἡμερῶν καὶ κατέσχον ἐπ' αὐτοῦ διάφορα ἔγγραφα ἐξ ὧν οδηγούμεναι αἱ ἀρχαὶ προέβησαν εἰς τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν πολλῶν ἱεραρχῶν, ὧν μέχρις ὥρας ἀγνοεῖται ὁ ἀριθμὸς καὶ τὰ ὀνόματα. Τὰ νέα ταῦτα γεγονότα ἐπέφεραν ἔτι μείζονα ἀναστάτωσιν εἰς τὰ ἐν χαώδει ἤδη καταστάσει εὑρισκόμενα ἐκκλησιαστικὰ ἐν Ρωσίᾳ πράγματα, ὧν τὴν ῥύθμισιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκεῖ ἀπεκδέχονται ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συγκληθείσης οἰκουμενικῆς προσυνόδου.

—Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Ρωσίας, τῇ 30 παρελθόντος Ἰανουαρίου ἡ λεγομένη «Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» συνελθοῦσα ἐν τῷ συνοδικῷ μεγάρῳ ἐν μέσῳ κλήρου τῆς τε καὶ πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπολίτου Λένινγραδ Βενιαμὶν ἀνεκοίνωσε τὸν ἀπολογισμὸν τῆς δράσεώς της κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1926. Ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος καὶ ἄλλοι τινὲς μητροπολῖται. Ἰδιαιτέρα κατεβλήθη ὑπὸ τῶν ἀγορητῶν προσπάθεια ἐξάρσεως τῆς «κανονικῆς κοινωνίας», ἐν ᾗ τάχα διατελεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ αὕτη μερὶς πρὸς τὰ τρία πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, ἐτονίσθη δὲ καὶ ἡ σημασία τῆς ἐξ Ἱεροσολύμων πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς, περὶ ἧς διὰ μακρῶν ἐγένετο ἄλλοτε λόγος ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς «Ἐκκλησίας».

—Κατὰ τὰς αὐτὰς εἰδήσεις ὑπὸ τῆς εἰρημένης Συνόδου ἐλήφθη γράμμα τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ ἀπὸ 15 Δεκ. 1925 γεγραμμένον καὶ φέρον ἀριθ. πρωτοκ. 1086, δι' οὗ ὁ Πατριάρχης θερμὴν διαβιβάζει πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην μερίδα παράκλησιν ὅπως προσέλθῃ διὰ χρηματικῆς βοηθείας ἐπίκουρος εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκονομικῶς πασχούσης Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας.

—Παρὰ τὴν τεραστίαν προσπάθειαν, ἣν κατέβαλον τὰ Σοβὲτ πρὸς κατάργησιν τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν, ἡ ἐμμονὴ τοῦ λαοῦ εἰς τὰ θρησκευτικὰ πάτρια καὶ ἡ ἐξ' αὐτῆς ἀντίδρασις ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἠναγκάσθησαν τινὰς τῶν θρησκ. ἑορτῶν νὰ θεσπίσωσιν ὡς κρατικὰς ἑορτὰς ἐν τῷ ἐπισήμῳ ἑορτολογίῳ τοῦ Κράτους. Τὸ ἑορτολόγιον τοῦτο περιλαμβάνει τὰς ἀκολούθους ἐξ πολιτικὰς καὶ ἑπτὰ θρησκευτικὰς χριστιανικὰς ἑορτάς: 1) νέον ἔτος· 2) 22 Ἰαν. ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Λένιν· 3) 13 Μαρτίου, ἐξόντωσις τῆς τσαρικῆς δυναστείας· 4) 18 Μαρτίου, ἐπέτειος τῆς Κομμούνας τῶν Παρισίων· 5) 1 Μαΐου, ἡ ἡμέρα τῆς Διεθνοῦς· 6) 8 9]βρίου, ἡ ἐπέτειος τῆς μπολσεβικῆς ἐπαναστάσεως.—1) 25 Μαρτίου, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ· 2)25 Ἀπριλίου, δευτέρα ἡμέρα τοῦ Πάσχα. 3)2 Ἰουνίου, τῆς Ἀναλήψεως· 4) 13 Ἰουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς· 5) 6 Αὐγούστου, τῆς Μεταμορφώσεως. 6) 15 Αὐγούστου, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου· 7) 26 Δεκ., ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

—Κατ' ἀνεξακριβώτους ἔτι ἐκ τοῦ ὑπερορίου ἐν Εὐρώπῃ ρωσικοῦ τύπου πληροφορίας, ὁ ἀναπληρῶν προσωρινῶς τὸν ἐγκάθειρκτον τοποτηρητὴν τῆς Πατριαρχικῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας μητροπ. Νιζεγορὸδ Σέργιος διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐν Κάρλοβιτς μητροπολίτην Ἀντώνιον παρέσχε τὴν εὐλογίαν του εἰς ἀνακήρυξιν τῆς ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτοκέφαλον μετὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐν Κάρλοβιτς κολλεγίου τῶν Ρώσων ἀρχιερέων ὡς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῆς ἐκκλησίας ταύτης. Τὴν εἴδησιν ταύτην ἀναγράφομεν μετ' ἐπιφυλάξεως.

—Ἕνεκεν διαφωνιῶν ἀναφυεισῶν ἐν τοῖς κύκλοις τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ προσφύγων ρώσων κληρικῶν, ὁ διακονῶν ἐν τῷ ἐν Σόφιᾳ ναῷ τῆς ρωσικῆς πρεσβείας πρωτοπρεσβύτερος τοῦ κλήρου τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου κατὰ τὴν τσαρικὴν ἐποχὴν αἰδεσ. Γεώργιος Σιαβέλσκη κατέλιπε τὴν θέσιν του, καὶ καταταχθεὶς εἰς τὰς τάξεις τοῦ βουλγαρικοῦ κλήρου ἐδέχθη βουλγαρικὴν ἐν τῇ βουλγαρικῇ πρωτευούσῃ ἐνορίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῷ παρασκευαζομένῳ ἑορτασμῷ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Βουλγαρίας ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας παρασκευάζει ἔκδοσιν, ἐν ᾗ θὰ ἀπεικονίζεται ἡ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐκκλησιαστική, ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ δρᾶσις τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

—Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Χριστιανικοῦ μορφωτικοῦ Συλλόγου λίαν προσεχῶς ἀνεγείρεται ἐν Σόφιᾳ μέγα ἵδρυμα, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ περιληφθῶσι πάντα τὰ ὀρθόδοξα ἐκκλησιαστικὰ καὶ μορφωτικὰ σωματεῖα. Τὸ ἵδρυμα τοῦτο θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ὀρθόδοξος Οἶκος».

—Κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε καθιερώμενα ἐν Βουλγαρίᾳ, τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς κατασκευῆς κηρίων πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ λατρείᾳ ἀνῆκεν εἰς τὸν βουλγαρικὸν κλῆρον. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπό τινος χρόνου διάφοροι ἐπιχειρηματίαι ἰδιοποιοῦντο τὸ δικαίωμα τοῦτο, συχνάκις δ' ἐγίνετο προσφυγὴ εἰς δικαστήρια, αἱ ἐν τοῖς ὁποίοις ὅμως δίκαι δὲν ἀπέληγον πάντοτε ὑπὲρ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦτο ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε νὰ παρακαλέσῃ τὴν κυβέρνησιν νὰ ἐκδώσῃ νόμον μονοπωλοῦντα τὴν κη-

ροποιΐαν ὑπὲρ τοῦ βουλγαρικοῦ κλήρου, οὗ τὰ δικαιώματα προσηκόντως διὰ τοῦ νόμου νὰ κατοχυρωθῶσι.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μεγίστας διαστάσεις ἔλαβε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ὁ ἐν Μεξικῷ ἐπίσημος διωγμὸς τοῦ καθολικοῦ κλήρου. Συνελήφθησαν καὶ ἐγκαθείρχθησαν οἱ πλεῖστοι τῶν καθολικῶν ἐπισκόπων καὶ τῶν ἐξεχόντων ἀντιπροσώπων τοῦ μεξικανικοῦ κλήρου. Οἱ διαφυγόντες τὴν σύλληψιν ὠργάνωσαν ἀντίδρασιν ἔνοπλον· οὕτως ἀναφέρεται ὅτι εἷς ἀρχιεπίσκοπος συναθροίσας περὶ ἑαυτὸν 500 ἀφωσιωμένους καὶ ὡπλισμένους πιστοὺς ἐκήρυξεν ἐμφανῆ πόλεμον κατὰ τῆς κυβερνήσεως. Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἠκολούθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι κληρικοί, καὶ τὸ Μεξικὸν μετεβλήθη εἰς στάδιον ἐμφυλίου ἀδελφοκτόνου σπαραγμοῦ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἀμύνης ὑπὲρ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς περιουσίας αὐτῆς κατὰ τῶν διωγμῶν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀλήθεια. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Πάτραις δεκαπενθήμερον χριστιανικὸν περιοδι- ὑπὸ τοῦ Θεολόγου Ἀνδρέου Κ Παπαγεωργακοπούλου, ἄριστον τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐποικοδομητικώτατον. Ἡ «Ἐκκλησία» εὔχεται αὐτῷ εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν πρὸς φωτισμὸν τοῦ λαοῦ.

D é m é t r i u s É g i n i t i s (Directeur de l'Obervatoire, Professeur à l'Université nationale) Sur la question du Calendrier dans l' Europe Orientale. (Extrait des «Annales» de l'Observatoire National d'Athènes). Athènes 1926. —Ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ Ὑπόμνημα ὑποβληθὲν εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς ἡμερολογιακοῦ ζητήματος Ἐπιτροπὴν τῆς ἐν Ρώμῃ συγκληθείσης τῷ 1922 Ἀστρονομικῆς Ἑνώσεως. Ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ Εὐρώπῃ ὡς καὶ ἡ προτεινομένη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ λύσις, ἥτις εἶνε γνωστὴ καὶ ἐξ ἄλλων μέχρι τοῦδε δημοσιευμάτων.

Ἀναίρεσις τῶν «Μαρασλειακῶν» τοῦ ἀρεοπαγίτου κ. Γ. Ἀντωνακάκη, ὑποβαλλομένη πρὸς τὴν Σ]τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν κοινὴν γνώμην παρὰ τῆς πρώτης ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐκ τῶν πρώην ἐκπαιδευτικῶν συμβούλων κ. κ Π. Ι. Θεοδωροπούλου Ἀγγέλου Παπαζαχαρίου καὶ Σπ. Καλλιάφα συγκειμένης, ἧς ἡ περὶ Μαρασλειακῶν ἔκθεσις ἐδημοσιεύθη κατὰ Μάϊον τοῦ 1926. Ἐν Ἀθήναις 1926.

Κλητήριον Ἐπίκριμα.

Πρὸς

Τὸν Ἱερομόναχον Εὐμένιον Παυλίδην,

(ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς τῇ 25 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ ἡμέρᾳ Παρασκευῇ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ., ἵνα δικασθῇς ὡς κατηγορούμενος, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Γερβασίου Παρασκευοπούλου.

Προσεπιδηλοῦμεν σοι ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῇς τῇ ὡς ἄνω ὁρισθείσῃ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῇ ἐρήμην.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ Ἱερ.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς «ὁ ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοφρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἀγρὸς Γοῦδα τῆς ἡμετέρας Μονῆς, γεννησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 27ην Φ)ρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν—4ην μ. μ. ἐν Γκούρᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Φενεοῦ εὐαγ. Φούγνα καὶ ἀντιπροσώπου τοῦ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου κατὰ σοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ἡμῶν ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον Μονῆς καὶ ὡς πρώτην προσφορὰν ὁρίζομεν δραχ. 1500. Μονὴ Φενεοῦ τῇ 1 Φ)ρίου 1926.

Τὸ ἡγ)βούλιον τῆς ἐν Καλαβρύτοι, Ἱερᾶς Πονῆς Ἁγίων Θεοδώρων. Προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετκῦς ἐνοικιάσεως τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ εῆς κοινύτητο. Κερτέζης Λειβάδιον τῆς Μονῆς «Λαγγάδα». Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Καλαβρύτοις τῇ 6ῃ Μαρτίου ἐ. ἔ. 10—12, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δημητρίου Νίκα. Οἱ ἐν γένει ὅροι ὑποχρεώσεων εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς, καὶ τῆς κοινότητος Κερτέζης ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίων Θεοδώρων τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1927.

Τὸ ἡγ]βούλιον τῆς ἐν Παρνασσίδι Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἠλιού. Προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν διετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ λειβάδια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς «Μελίσσι» χειμερινὸ καὶ Πουρειᾶς ἐαροθερινό, τῶν 13 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐν Ἀμφίσσῃ ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου συμβολαιογράφου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταὐταρίθμου διακηρύξεώς μας καὶ ἥτις ἔχει κατατεθεῖ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς ἧς δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι. Ἐν Ι. Μονῇ Προφήτου Ἠλιοὺ τῇ 8ῃ Φ)ρίου 1927.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλατάκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις ἑξακοσίων (600) ζυγίων καυσοξύλων ἐξ ἐλαιῶν συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Χαλκίδος ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 13ῃ τοῦ μηνὸς Μαρτίου Ε. Ε. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμμένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἄχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 6 Φεβρουαρίου 1927.